משניות מבוארות

מסכת כתובות פרק א

א) בתולה נשאת ליום הרביעי, ואלמנה נשאת ליום החמישי, והצעת שבתולה ברוחוסקות כתבו דקא משמע לן דמנהגו בתי דיינים יושבים בעירות, ביום השני וביום החמישי, והוא אחד מעשה תקנות שהתקין עזרא שיהיו יושבין בג׳ בשני וחמישי, ותקנו שתנשא ביום הרביעי, שאם היה לו לשקר בתולים, שלא מצא לו בתולים בבעילה, היה משכים לבית דין, בעוד שיום עליו, שמא יזנה תחתיו, אם לא יבוא מיד, כשיעברו כמה ימים יתקרר. וביום הראשון לא תנשא, מקח טעות, דבן גמליאל לחשבים ביום שני ולבוא לבית דין, שקד״ל שקדו על תפנת בנות ישראל שיהא להם זמן להכין הסעודה שלשה ימים, ראשון, שני ושלישי, ועטם אלמנה שנשאת ביום חמישי, כדי שישמח בה חמישי אינו אלא יום אחד. ב) בתולה, כתבתה מאתים. ואלמנה, והוא הדין גרושה וחלוצה, כתבתה מנה. אבל בתולה שהיא אלמנה או גרושה וחלוצה מן הארוסין, כתבתן מן השני מאתים. כיון שנשאו בחזקת בתולה. ויש להן טענת בתולים, אם לא מצא השני בתולים אבדה כתבתה. דמקח טעות היא, שבחזקת בתולה נשאה. הגיורת, והשבויה, והשפחה שנפדו, ושנשתחררו, שנשתחררו כשהן בתולות אחר מבנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מנה. ואין להן טענת על בנות שלש שנים ויום אחד, ביהודה שלא בעדים, אינו יכול לטעון טענת בתולים, מפני שמתיחד עמה. אחת אלמנת ישראל ואחת אלמנת כהן, כתבתן מנה. בית דין של כהנים היו גובין לבתולה ארבע מאות זוז, ולא מחו בידם חכמים: ו הנושא את האשה ולא מצא לה בתולים, היא אומרת, משאר״סתני נאנסתי, ונסתחפה שדך. והלה אומר, לא כי, אלא עד שלא ארסתיך, והיה מקחי מקח טעות, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, נאמנת. ריבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיין, אלא הרי זו בחזקת בעולה עד שלא תתארס, והטעונה, עד שתביא ראיה לדבריה. ז היא אומרת מכת עץ אני, והוא אומר, לא כי, אלא דרוסת איש אתי, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, נאמנת. וריבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיין, אלא הרי זו בחזקת דרוסת איש, עד שתביא ראיה לדבריה: ח ראוה מדברת עם אחד בשוק אמרו לה מה טיבו של זה. איש פלוני זכרן הוא, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, לא כי, אלא דרוסת איש אתי, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, נאמנת. וריבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיין, אלא הרי זו בחזקת דרוסת איש, עד שתביא ראיה לדבריה: ט היתה מעברת לפני אמרו לה מה טיבו של עבר זה. מאיש פלוני זכרן הוא, אדם כשר הוא, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, נאמנת. ריבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיין, אלא הרי זו בחזקת מעברת לנתין ולממזר, עד שתביא ראיה לדבריה. י אמר רבי יוסי, מעשה בתינוקת שירדה למלאות מים מן הנילוס, ונאנסה, אמר רבי יוחנן בן נורי, אם רב אנשי העיר משיאין לכהנה, הרי זו תנשא לכהנה:

ד) בתולה נשאת ליום הרביעי, ואלמנה נשאת ליום החמישי. בתי דיינים יושבים בעירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו לשקר בתולים, היה משכים לבית דין: ב בתולה, כתבתה מאתים. ואלמנה, מנה. בתולה אלמנה, גרושה, וחלוצה, כתבתן מן מאתים, ויש להן טענת בתולים. הגיורת, והשבויה, והשפחה שנפדו, ושנשתחררו, פחותות מבנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מאתים, ויש להן טענת בתולין: ג הגדול שבא על הקטנה, וקטן שבא על הגדולה, ומכת עץ, כתבתה מנה: ד בתולה אלמנה, וחלוצה, מן הנשואין, כתבתן מנה, ואין להן טענת בתולים. הגיורת, והשבויה, והשפחה, שנפדו, ושנשתחררו, יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מנה, ואין להן טענת בתולים: ה האוכל אצל חמיו ביהודה שלא בעדים, אינו יכול לטעון טענת בתולים, מפני שמתיחד עמה. אחת אלמנת ישראל ואחת אלמנת כהן, כתבתן מנה. בית דין של כהנים היו גובין לבתולה ארבע מאות זוז, ולא מחו בידם חכמים: ו הנושא את האשה ולא מצא לה בתולים, היא אומרת, משאר״סתני נאנסתי, ונסתחפה שדך. והלה אומר, לא כי, אלא עד שלא ארסתיך, והיה מקחי מקח טעות, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, נאמנת. ריבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיין, אלא הרי זו בחזקת בעולה עד שלא תתארס, והטעונה, עד שתביא ראיה לדבריה. ז היא אומרת מכת עץ אני, והוא אומר, לא כי, אלא דרוסת איש אתי, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, נאמנת. ריבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיין, אלא הרי זו בחזקת דרוסת איש, עד שתביא ראיה לדבריה: ח ראוה מדברת עם אחד בשוק אמרו לה מה טיבו של זה. איש פלוני זכרן הוא, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, נאמנת. ריבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיין, אלא הרי זו בחזקת דרוסת איש, עד שתביא ראיה לדבריה: ט היתה מעברת לפני אמרו לה מה טיבו של עבר זה. מאיש פלוני זכרן הוא, אדם כשר הוא, רבן גמליאל וריבי אליעזר אומרים, נאמנת. ריבי יהושע אומר, לא מפיה אנו חיין, אלא הרי זו בחזקת מעברת לנתין ולממזר, עד שתביא ראיה לדבריה. דמאחר שנתרחקה עצמה אינה נזקקת לכל בעליה. י) אמר רבי יוסי, מעשה בתינוקת שירדה למלאות מים מן הנילוס ונאנסה, ולא ידעה ממי נאנסה. אמר רבי יוחנן בן נורי, אם רב אנשי העיר משיאין לכהנה, שקשרין לחשיא בנותיהן ואלמנותיהן לכהנה, הרי זו התינוקת תנשא לכהנה, וגם בתה כשרה לכהנה, דתלינן דלכשר נאנסה, ודוקא שהיה

״ט טבת

ד) באו שנים לבית דין זה אומר זה כתב ידי, וזה חתימה שניה. כתב ידו של חברי, הרי אלו השטר אומר, זה כתב ידי, וזה חתימה שניה כתב ידו של חברי, הרי אלו נאמנים. אבל זה אומר זה כתב ידי ואינו נאמן לומר אף אשתו זה כתב ידי, וזה אומר אחר שעיניעד שמכיר שני החתימות, דברי רבי, דסבירא ליה דלא דרבי שקיל חתימה ידם הם מעידים ולא על עצם המעשה הכתוב בשטר, ולכך צריך שתי עדים על כל חתימה. וחכמים אומרים, אינן צריכין לצרף עמהם אחר. אלא נאמן אדם לומר בזה כתב ידי. מפני שעיניהם מעידים על הדבר הכתוב בשטר, וכיון שכל אחד מכיר החתימה, הרי כאלו כל אחד ראוי למלוה המלוה וחתמנו עליה. עוד מדיני נאמנות משעם הפה שאסר הוא הפה שהתיר ה) האשה שאמרה אשת איש הייתי וגרושה אני, נאמנת לגשא לשוק. שהפה שאסר אותה על ידי שאמרה אשת איש הייתי, הוא הפה שהתיר אותה כשאמרה גרושה אני, (ויש פוסקים שסוברים דדיקא כשאמרה אשת תורה דבור), ואם יש עדים שהיתה אשת איש, והרי אסורה מכח העדים, והיא אומרת גרושה אני, איפה נאמנת, (השבויה אסורה לכהן). וכן אמרה שבויתי וטהורה אני שלא נבעלתי, אם לא ידענו שנשבית, נאמנת, ומתירה לנשא לכהן. שהפה שאסר אותה על ידי שאמרה נשבית, הוא הפה שהתיר אותה כשאמרה טהורה אני, ואם יש עדים שנשבית, והיא אומרת טהורה אני, איפה נאמנת, ואם משנשאת באו עדים, ואמרו שנשבית, הרי זו תצא. דכשבויה הקלו דחשיבא בעלמא לא הקלו, וגם אם משהתיריה לנשא באו עדים, בהבתיה. ואם באו עדים שנטמאה, אפלו יש לה כפה בנים מן הכהן, ואם יש לה כפה בנים מן הכהן, תצא. ו) שתי נשים ויש עדים שנשבו, זאת אומרת שבויתי וטהורה אני, וזאת אומרת שבויתי וטהורה אני, אינן נאמנות. בזמנן שהן מעידות זו את זו, שכל אחת אומרת חברתי טהורה, הרי אלו נאמנות. שבשבויה הקלו, שאפלו עד אחד ואשה שני אנשים שבאו לפנינו זה אומר כהן אני, אינן נאמנין, לתן להם תרומה. בזמנן שהן מעידין זו את זו, שכל אחד אומר אני וחברי כהן, הרי אלו נאמנין, ונותנין להם תרומה. דסבירא ליה שמעלין לכהנה כל עד עד אחד. אבל אינו נאמן לומר לחשיאו אשה לכהנה, דתרוויהו יש לה כפה בנים מן הכהן, אפלו כשאינו אומר אני מעלין לכהנה על פי עד אחד, דאין כאן הפה שאסר חברתי טהורה, הרי אלו נאמנות. בזמנן שהן מעידות זו את זו, שכל אחת אומרת חברתי טהורה, הרי אלו נאמנות. כדקלעיל, דאין כאן הפה שאסר הוא הפה שהתיר. ז) וכן נאמנין לומר טהורה לן הזמן, נאמנין לומר טהורה לן. ח) וכן שני אנשים שבאו לפנינו זה אומר כהן אני, אינן נאמנין, לתן להם תרומה. בזמנן שהן מעידין זו את זו, שכל אחד אומר אני וחברי כהן, הרי אלו נאמנין. דסבירא ליה שמעלין לכהנה כל עד אחד. אבל אינו נאמן לומר לחשיאו אשה לכהנה, דתרוויהו יש לה כפה בנים מן הכהן, אפלו כשאינו אומר אני מעלין לכהנה על פי עד אחד, דאין כאן הפה שאסר חברתי טהורה, הרי אלו נאמנות. בזמנן שהן מעידות זו את זו, שכל אחת אומרת חברתי טהורה, הרי אלו נאמנות. אבל אינו נאמן לומר לחשיאו אשה לכהנה, דתרוויהו יש לה כפה בנים מן הכהן, אפלו כשאינו אומר אני מעלין לכהנה על פי עד אחד: ט) באו שנים לבית דין זה אומר בתי דיינים יושבים בעירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו לשקר בתולים, היה משכים לבית דין: ב בתולה, כתבתה מאתים. ואלמנה, מנה. בתולה אלמנה, גרושה, וחלוצה, כתבתן מן האירוסין, ויש להן טענת בתולים. הגיורת, והשבויה, והשפחה שנפדו, ושנשתחררו, יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מאתים, ואין להן טענת בתולים: ג הגדול שבא על הקטנה, וקטן שבא על הגדולה, ומכת עץ, כתבתה מנה: ד בתולה אלמנה, וחלוצה, מן הנשואין, כתבתן מנה, ואין להן טענת בתולים. הגיורת, והשבויה, והשפחה, שנפדו, ושנשתחררו, יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מנה, ואין להן טענת בתולים. מפני שמתיחד עמה. אחת אלמנת ישראל ואחת אלמנת כהן, כתבתן מנה. בית דין של כהנים היו גובין לבתולה ארבע מאות זוז, בין שנשאת לכהן בין שנשאת

״ט טבת

מסכת כתובות פרק ב

פרק ב כתבה נקרא מאתים של בתולה. או מנה של אלמנה וגרושה, ובזמנם היו מקומות שלא היו כותבין כתבה. ואם גרש את אשתו

פרק ב א האשה שנתארמלה או שנתגרשה, היא אומרת בתולה נשאתני, והוא אומר, לא כי אלא אלמנה נשאתיך, אם יש עדים שיצאת בהינומא וראשה פרוע, כתבתה מאתים. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, אף חפוק קליות יראה: **ב** ומודה רבי יהושע, באומר לחברו שדה זו של אביך היתה ולקחתיה מהם, שהוא נאמן, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. ואם יש עדים שהיא של אביו והוא אומר לקחתיה מהם, אינו נאמן: **ג** העדים שאמרו כתב ידינו הוא זה אבל אנוסים היינו, קטנים היינו, פסולי עדות היינו, הרי אלו נאמנים. ואם יש עדים שהיה כתב ידם יוצא ממקום אחר, אינן נאמנין: **ד** זה אומר זה כתב ידי וזה כתב ידו של חברי, וזה אומר זה כתב ידי וזה אומר זה כתב ידי, צריכים לצרף עמהם אחר, דברי רבי. וחכמים אומרים, אינן צריכין לצרף עמהם אחר, אלא נאמן אדם לומר בזה כתב ידי: **ה** האשה שאמרה אשת איש הייתי וגרושה אני, נאמנת, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. ואם יש עדים שהיתה אשת איש והיא אומרת גרושה אני, איפה נאמנת. אמרה נשביתי וטהורה אני, נאמנת, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. ואם יש עדים שנשבית והיא אומרת טהורה אני, איפה נאמנת. ואם משנשאת באו עדים, הרי זו לא תצא: **ו** שתי נשים ויש עדים שנשבו, זאת אומרת נשביתי וטהורה אני, וזאת אומרת נשביתי וטהורה אני, אינן נאמנות. בזמנן שהן מעידות זו את זו הרי אלו נאמנות: **ז** וכן שני אנשים, זה אומר כהן אני וזה אומר כהן אני, אינן נאמנין. ובזמנן שהן מעידין זו את זה, הרי אלו נאמנין: **ח** רבי יהודה אומר, אין מעלין לכהנה על פי אחד. אמר רבי אלעזר, אימתי, במקום שיש עוררין, אבל במקום שאין עוררין, מעלין לכהנה על פי עד אחד. רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסגן, מעלין לכהנה על פי עד אחד:

תצא. **ז) שתי נשים ויש עדים שנשבו, זאת אומרת נשביתי וטהורה אני, וזאת אומרת נשביתי וטהורה אני, אינן נאמנות.** כדקלעיל, דאין כאן הפה שאסר הוא הפה שהתיר. **ובזמנן שהן מעידות זו את זו,** שכל אחת אומרת חברתי טהורה, **הרי אלו נאמנות.** שבשבויה הקלו, **ח) וכן** שני אנשים שבאו לפנינו זה אומר כהן אני, אינן נאמנין, לתן להם תרומה. **ובזמנן שהן מעידין זו את זה,** שכל אחד אומר אני וחברי כהן, **הרי אלו נאמנין,** ונותנין להם תרומה. דסבירא ליה שמעלין לכהנה כל עד עד אחד. אבל אינו נאמן לומר לחשיאו אשה לכהנה, דתרוויהו יש לה כפה בנים מן הכהן, אפלו כשאינו אומר אני מעלין לכהנה על פי עד אחד, דאין כאן הפה שאסר חברתי טהורה, הרי אלו נאמנות. **בזמנן שהן מעידות זו את זו,** שכל אחת אומרת חברתי טהורה, **הרי אלו נאמנות.** אבל אינו נאמן לומר לחשיאו אשה לכהנה, דתרוויהו יש לה כפה בנים מן הכהן, אפלו כשאינו אומר אני מעלין לכהנה על פי עד אחד: **ט) באו שנים לבית דין זה אומר בתי דיינים יושבים בעירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו לשקר בתולים, היה משכים לבית דין:** בעוד שיום עליו, שמא יזנה תחתיו, אם לא יבוא מיד, כשיעברו כמה ימים יתקרר. **וביום הראשון לא תנשא,** מקח טעות, **דבן גמליאל לחשבים ביום שני ולבוא לבית דין,** שקד״ל שקדו על תפנת בנות ישראל שיהא להם זמן להכין הסעודה שלשה ימים, ראשון, שני ושלישי, **ועטם אלמנה שנשאת ביום חמישי,** כדי שישמח בה חמישי אינו אלא יום אחד. **ב) בתולה, כתבתה מאתים. ואלמנה,** והוא הדין גרושה וחלוצה, **כתבתה מנה.** אבל **בתולה** שהיא **אלמנה** או **גרושה** וחלוצה **מן הארוסין, כתבתן** מן השני **מאתים.** כיון שנשאו בחזקת בתולה. **ויש להן טענת בתולים,** אם לא מצא השני בתולים אבדה כתבתה. דמקח טעות היא, שבחזקת בתולה נשאה. **הגיורת, והשבויה, והשפחה שנפדו, ושנשתחררו, שנשתחררו כשהן בתולות אחר מבנות שלש שנים ויום אחד,** שאפשי נבעלו היו בתולותיהן חוורות, לכן **כתבתן מאתים,** ויש **להן טענת בתולים. ג) הגדול שבא על הקטנה** שהיא פחותה מבת שלש שנים, שאין ביאתו ביאה, שבתולה חוורות, **וקטן** פחות מבן תשע **שבא על הגדולה,** שאין ביאתו ביאה, **ומכת עץ,** שנשרו בתולתה על ידי הכאת עץ, ואחר כך נשאו סתם, **כתבתן מאתים,** דברי **רבי מאיר. מאחר** שלא נבעלה לאיש לא הפסידה כתבתה. **וחכמים אומרים, מכת עץ, כתבתה מנה.** דדיקה כמו בעולה. **ד) בתולה** אלמנה לא הכיר בה נמי כתבתן מנה, ולא הוי מקח טעות. **ד) בתולה** שהיא אלמנה **או גרושה, וחלוצה מן המשואין,** אם חזרה ונשאת סתם, **כתבתן מנה,** אפלו נשאה בחזקת בתולה. **ואין להן טענת בתולים.** דמשמע דבכבקה לחפה. קימא בחזקת בעולה. **הגיורת, והשבויה, והשפחה, שנפדו, ושנשתחררו, כשהן בתולות, יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מנה,** ואין **להן טענת בתולים. ה) דהן בחזקת בעולות. ה)** ארוס **האוכל** סעודת **חמיו אצל חמיו ביהודה** שהיא אלמנה **אינו יכול לטעון טענת בתולים.** ליחד הארוס עם גרושתו, כדי שיהא לבו גס בה. **אחת אלמנת ישראל, ואחת אלמנת בת כהן, כתבתן מנה.** דבאלמנה לא הוסיפו, **אבל בית דין של כהנים היו גובין לבתולה בת כהן ארבע מאות זוז,** כדי שיהא לבו גס בה. שהיו מוקנין ליחד הארוס עם גרושתו, כדי שיהא לבו גס בה. **אחת אלמנת ישראל, ואחת אלמנת בת כהן, כתבתן מנה.** דבאלמנה לא הוסיפו, **אבל בית דין של כהנים היו גובין לבתולה בת כהן ארבע מאות זוז,** בין שנשאת לכהן בין שנשאת

אם נתאלמנה כותבת שובר ליורשים. אם נתאלמנה **כותבת שובר לבעלה. ו) האשה שנתארמלה שנתגרשה, או אלמנה** ובית דין **שנתגרשה,** ובאת לבית דין לתבע כתבתה, ואין בידה שטר כתבה, שאבדה, **אין במקום שאין כותבין כתבה. היא אומרת בתולה נשאתני, ומנאני לי מאתים זוז, והוא אומר לא כי** לא כמו שאמרת, **אלא אלמנה נשאתיך, ומגיעי לך מנה.** בתנאי ארמלה מיירי שבאים יורשי אלמנה, **אלמנה נשאתיך** נשקר אביהם. **אם יש עדים שיצאת** בשעת נשואין **בהינומא,** חפה שלא הדס שעושין לבתולה. ויש אומרים צעיף שנותנים על הערמים ומתנמנמת בו, כיון שעיניה מכסות. **וראשה פרוע,** בשעת נשואיה, שעדה על כתפיה. סימן שהיתה בתולה. שכן היו נוהגין לנוהגא הבתולות מבית אביהן לבית החתנה. **כתבתה מאתים. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, אף חלוק קליות,** אם חלקו חטין שמבקשין אותן קשה לחלין בתנור עם השבלים. **יראה,** שהיא בתולה. שכך היו נוהגין במקומו של רבי יוחנן בן ברוקה. ואם אין לה עדים שעשוה בנשואיה. **פרק ב א** האשה שנתארמלה או שנתגרשה, **היא אומרת בתולה נשאתני, והוא אומר, לא כי אלא אלמנה נשאתיך, אם יש עדים שיצאת בהינומא וראשה פרוע, כתבתה מאתים.** רבי יוחנן בן ברוקה אומר, **אף חלוק קליות,** אם חלקו חטין שמבקשין אותן קשה לחלין בתנור עם השבלים. **יראה,** שהיא בתולה. שכך היו נוהגין במקומו של רבי יוחנן בן ברוקה. ואם אין לה עדים שעשוה בנשואיה. **ומודה רבי יהושע, באומר לחברו שדה זו של אביך היתה ולקחתיה מהם,** שהוא נאמן, **שהפה שאסר,** שספר לו שהיתה של אביו, **הוא הפה שהתיר,** שאמר שקנה אותה ממנו. כיון שיש רק דיני ממון, **ואם יש עדים שהיא של אביו,** שאז אין לו מגו לומר שלי היא, **והוא אומר לקחתיה הימנו,** ומכלה שתי שנים בחיי האב ואחד בשל בן קטן, **אינו נאמן** לומר שלקחתה ממנו. דבעינן שלש שנים בפני גדול. ואפלו הגדיל הקטן והחזיק בה זה עוד שלש שנים, איבה חזקה, ביכול לומר שלא ידע שהיתה של אביו עד ששמע מפי אחרים (רש״י). **ג) העדים שאמרו** כתב ידם **כתב ידינו הוא זה,** ותוך כדי דבור אמרו **אבל אנוסים היינו שקרעו לי הלבנון** שם לאחרים. **קטנים היינו,** אז **פסולי עדות היינו,** בעולה. **הגיורת, והשבויה, והשפחה, שנפדו, ושנשתחררו, כשהן בתולות, יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מנה,** ואין **להן טענת בתולים.** דהן בחזקת בעולות. **ד) אם יש עדים** שהיה **כתב ידם יוצא ממקום אחר,** שנחתמו בו, **אינן נאמנין: ד זה אומר זה כתב ידי וזה כתב ידו של חברי, וזה אומר זה כתב ידי וזה אומר זה כתב ידי, צריכים לצרף עמהם אחר, דברי רבי. וחכמים אומרים, אינן צריכין לצרף עמהם אחר, אלא נאמן אדם לומר בזה כתב ידי: ה האשה שאמרה אשת איש הייתי וגרושה אני, נאמנת,** שהפה שאסר **הוא הפה שהתיר. ואם יש עדים שהיתה אשת איש והיא אומרת גרושה אני, איפה נאמנת.** אמרה **נשביתי וטהורה אני, נאמנת,** שהפה שאסר **הוא הפה שהתיר. ואם יש עדים שנשבית והיא אומרת טהורה אני, איפה נאמנת. ואם משנשאת באו עדים, הרי זו לא תצא: ו שתי נשים ויש עדים שנשבו, זאת אומרת נשביתי וטהורה אני, וזאת אומרת נשביתי וטהורה אני, אינן נאמנות. בזמנן שהן מעידות זו את זו הרי אלו נאמנות: ז וכן שני אנשים, זה אומר כהן אני וזה אומר כהן אני, אינן נאמנין. ובזמנן שהן מעידין זה את זה, הרי אלו נאמנין: ח רבי יהודה אומר, אין מעלין לכהנה על פי עד אחד. אמר רבי אלעזר, אימתי, במקום שיש עוררין, אבל במקום שאין עוררין, מעלין לכהנה על פי עד אחד. רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסגן, מעלין לכהנה על פי עד אחד:**

מסכת כתובות פרק ב

ד) באו שנים לבית דין זה אומר זה כתב ידי, וזה חתימה שניה. כתב ידו של חברי, הרי אלו נאמנים. אבל זה אומר זה כתב ידי ואינו נאמן לומר אף אשתו זה כתב ידי, וזה אומר אחר שעיניעד שמכיר שני החתימות, דברי רבי, דסבירא ליה דלא דרבי שקיל חתימה ידם הם מעידים ולא על עצם המעשה הכתוב בשטר, ולכך צריך שתי עדים על כל חתימה. וחכמים אומרים, אינן צריכין לצרף עמהם אחר. אלא נאמן אדם לומר בזה כתב ידי. מפני שעיניהם מעידים על הדבר הכתוב בשטר, וכיון שכל אחד מכיר החתימה, הרי כאלו כל אחד ראוי למלוה המלוה וחתמנו עליה. עוד מדיני נאמנות משעם הפה שאסר הוא הפה שהתיר ה) האשה שאמרה אשת איש הייתי וגרושה אני, נאמנת לגשא לשוק. שהפה שאסר אותה על ידי שאמרה אשת איש הייתי, הוא הפה שהתיר אותה כשאמרה גרושה אני, (ויש פוסקים שסוברים דדיקא כשאמרה אשת תורה דבור), ואם יש עדים שהיתה אשת איש, והרי אסורה מכח העדים, והיא אומרת גרושה אני, איפה נאמנת, (השבויה אסורה לכהן). וכן אמרה שבויתי וטהורה אני שלא נבעלתי, אם לא ידענו שנשבית, נאמנת, ומתירה לנשא לכהן. שהפה שאסר אותה על ידי שאמרה נשבית, הוא הפה שהתיר אותה כשאמרה טהורה אני, ואם יש עדים שנשבית, והיא אומרת טהורה אני, איפה נאמנת, ואם משנשאת באו עדים, ואמרו שנשבית, הרי זו תצא. דכשבויה הקלו דחשיבא בעלמא לא הקלו, וגם אם משהתיריה לנשא באו עדים, בהבתיה. ואם באו עדים שנטמאה, אפלו יש לה כפה בנים מן הכהן, ואם יש לה כפה בנים מן הכהן, תצא. **ו) שתי נשים ויש עדים שנשבו, זאת אומרת שבויתי וטהורה אני, וזאת אומרת שבויתי וטהורה אני, אינן נאמנות. כדקלעיל, דאין כאן הפה שאסר הוא הפה שהתיר. **ובזמנן שהן מעידות זו את זו,** שכל אחת אומרת חברתי טהורה, **הרי אלו נאמנות.** שבשבויה הקלו, **ח) וכן** שני אנשים שבאו לפנינו זה אומר כהן אני, אינן נאמנין, לתן להם תרומה. **ובזמנן שהן מעידין זו את זה,** שכל אחד אומר אני וחברי כהן, **הרי אלו נאמנין,** ונותנין להם תרומה. דסבירא ליה שמעלין לכהנה כל עד עד אחד. אבל אינו נאמן לומר לחשיאו אשה לכהנה, דתרוויהו יש לה כפה בנים מן הכהן, אפלו כשאינו אומר אני מעלין לכהנה על פי עד אחד, דאין כאן הפה שאסר חברתי טהורה, הרי אלו נאמנות. **בזמנן שהן מעידות זו את זו,** שכל אחת אומרת חברתי טהורה, **הרי אלו נאמנות.** אבל אינו נאמן לומר לחשיאו אשה לכהנה, דתרוויהו יש לה כפה בנים מן הכהן, אפלו כשאינו אומר אני מעלין לכהנה על פי עד אחד: **ט) באו שנים לבית דין זה אומר בתי דיינים יושבים בעירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו לשקר בתולים, היה משכים לבית דין:** בעוד שיום עליו, שמא יזנה תחתיו, אם לא יבוא מיד, כשיעברו כמה ימים יתקרר. **וביום הראשון לא תנשא,** מקח טעות, **דבן גמליאל לחשבים ביום שני ולבוא לבית דין,** שקד״ל שקדו על תפנת בנות ישראל שיהא להם זמן להכין הסעודה שלשה ימים, ראשון, שני ושלישי, **ועטם אלמנה שנשאת ביום חמישי,** כדי שישמח בה חמישי אינו אלא יום אחד. **ב) בתולה, כתבתה מאתים. ואלמנה,** והוא הדין גרושה וחלוצה, **כתבתה מנה.** אבל **בתולה** שהיא **אלמנה** או **גרושה** וחלוצה **מן הארוסין, כתבתן** מן השני **מאתים.** כיון שנשאו בחזקת בתולה. **ויש להן טענת בתולים,** אם לא מצא השני בתולים אבדה כתבתה. דמקח טעות היא, שבחזקת בתולה נשאה. **הגיורת, והשבויה, והשפחה שנפדו, ושנשתחררו, שנשתחררו כשהן בתולות אחר מבנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מנה,** ואין **להן טענת בתולים.** דמקח טעות היא, שבחזקת בתולה נשאה. **ג) הגדול שבא על הקטנה** שהיא פחותה מבת שלש שנים, שאין ביאתו ביאה, שבתולה חוורות, **וקטן** פחות מבן תשע **שבא על הגדולה,** שאין ביאתו ביאה, **ומכת עץ,** שנשרו בתולתה על ידי הכאת עץ, ואחר כך נשאו סתם, **כתבתן מאתים,** דברי **רבי מאיר.** מאחר שלא נבעלה לאיש לא הפסידה כתבתה. **וחכמים אומרים, מכת עץ, כתבתה מנה.** דדיקה כמו בעולה. **ד) בתולה** לא הכיר בה נמי כתבתן מנה, ולא הוי מקח טעות. **ד) בתולה** שהיא אלמנה **או גרושה, וחלוצה מן המשואין,** אם חזרה ונשאת סתם, **כתבתן מנה,** אפלו נשאה בחזקת בתולה. **ואין להן טענת בתולים.** דמשמע דבכבקה לחפה. קימא בחזקת בעולה. **הגיורת, והשבויה, והשפחה, שנפדו, ושנשתחררו, כשהן בתולות, יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד, כתבתן מנה,** ואין **להן טענת בתולים. ה)** ארוס **האוכל** סעודת **חמיו אצל חמיו ביהודה** שהיא אלמנה **אינו יכול לטעון טענת בתולים.** ליחד הארוס עם גרושתו, כדי שיהא לבו גס בה. **אחת אלמנת ישראל, ואחת אלמנת בת כהן, כתבתן מנה.** דבאלמנה לא הוסיפו, **אבל בית דין של כהנים היו גובין לבתולה בת כהן ארבע מאות זוז,** כדי שיהא לבו גס בה. שהיו מוקנין ליחד הארוס עם גרושתו, כדי שיהא לבו גס בה. **אחת אלמנת ישראל, ואחת אלמנת בת כהן, כתבתן מנה.** דבאלמנה לא הוסיפו, **אבל בית דין של כהנים היו גובין לבתולה בת כהן ארבע מאות זוז,** בין שנשאת לכהן בין שנשאת